

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 12 listopada 2025 r.

Poz. 4192

WYROK NR II SA/RZ 123/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 22 maja 2025 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SWSA Maria Mikolik Sędziowie NSA Stanisław Śliwa /spr./ AWSA Jolanta Kłoda-Szeliga Protokolant starszy specjalista Anna Mazurek-Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2025 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Dębicy na uchwałę Rady Miejskiej w Dębicy z dnia 13 czerwca 2022 r. nr LXII/440/2022 w przedmiocie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych na terenie Miasta Dębicy uczestniczących w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach i ćwiczeniach stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr LXII/440/2022 z 13 czerwca 2022 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych na terenie Miasta Dębicy uczestniczących w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach i ćwiczeniach Rada Miejska w Dębicy ustaliła stawkę przedmiotowego ekwiwalentu, w podstawie prawnej powołując art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.), zwanej dalej "u.s.g." w związku z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 2490), określanej następnie jako "u.o.s.p." Skargę na powyższy akt złożył Prokurator Rejonowy w Dębicy, kwestionując go w całości i zarzucając, że uchwała została wydana z istotnym naruszeniem prawa tj.: art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) poprzez ustalenie w § 2, iż traci moc uchwała nr XXV/383/08 Rady Miejskiej w Dębicy z 19 grudnia 2008 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla członków Ochotniczych Straży Pożarnych, podczas gdy uchwała ta utraciła moc obowiązującą z mocy prawa z dniem 1 stycznia 2022 r., tj. z dniem wejścia w życie ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych, kiedy to została wyeliminowana podstawa prawna do jej podjęcia, tj. uchylony został art. 28 ustawy z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 869 ze zm.); art. 5 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), określanej następnie jako "u.o.a.n." poprzez zaniechanie prawodawcze i nienadanie uchwały w § 4 wstecznej mocy obowiązującej od dnia 1 stycznia 2022 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych, uprawniającej strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej; art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, dalej: Konstytucja RP) poprzez niesporządzenie uzasadnienia uchwały, a tym samym nieujawnienie motywów rozstrzygnięcia, co narusza zasadę demokratycznego państwa prawa i działania organów państwa na podstawie i w granicach prawa i stanowi o arbitralności rozstrzygnięcia; Prokurator podniósł, że zgodnie z art. 5 u.o.a.n., przepisy art. 4 nie wyłączają możliwości nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Tymczasem organ uchwałodawczy wprowadził mniej korzystne zapisy i pomimo że

zasady demokratycznego państwa uzasadniają taką regulację nie nadał uchwale w § 4 wstecznej mocy obowiązującej od dnia 1 stycznia 2022 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy o ochotniczych strażach pożarnych, uprawniającej strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnych, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Prokurator wskazał też na treść § 32 ust. 1 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2016, poz. 283), który w myśl § 143 ma zastosowanie do aktów prawa miejscowego. Zgodnie z nim, jeżeli uchyla się ustawę, na podstawie której wydano akt wykonawczy, albo uchyla się przepis ustawy upoważniający do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą odpowiednio z dniem wejścia w życie ustawy uchylającej albo z dniem wejścia w życie przepisu uchylającego upoważnienie do wydania tego aktu. Prokurator zauważył, że wskazane naruszenia prawa mają charakter zaniechania prawodawczego, za takie bowiem uznaje się w orzecznictwie niewypełnienie normy kompetencyjnej. Skutkuje to stwierdzeniem nieważności uchwały w całości, co jest niezbędne dla przywrócenia stanu zgodnego z obowiązującym prawem. W odpowiedzi na skargę Burmistrz Miasta Dębicy, działając imieniem Rady Miejskiej w Dębicy, wniósł o jej oddalenie w całości. Wskazał, że Miasto było uprawnione do wypłacania ekwiwalentu pieniężnego strażakom OSP, którzy uczestniczyli w działaniach ratowniczych i szkoleniach, od dnia 1 stycznia 2022 r. (do czasu podjęcia uchwały w oparciu na art. 15 u.o.s.p., nie dłużej jednak niż do 30 czerwca 2022 r.), na podstawie uchwały nr XXV/383/08 Rady Miejskiej w Dębicy z 19 grudnia 2008 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla członków Ochotniczych Straży Pożarnych. Burmistrz podniósł, że z dniem wejścia w życie art. 38 pkt 12 u.o.s.p. tj. z dniem 1 stycznia 2022 r., wobec uchylenia art. 28 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, utraciły moc prawną wcześniej podjęte na tej podstawie prawnej uchwały. Rada zastosowała wykładnię systemową przepisów przedmiotowej ustawy, a w szczególności dyrektywę zakładającą, że nie wolno interpretować przepisów w sposób prowadzący do powstania luki prawnej. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że celem ustawodawcy wprowadzającego regulację zawartą w art. 15 u.o.s.p., a jednocześnie uchylającego art. 28 ustawy o ochronie przeciwpożarowej nie miało być pozbawienie strażaków OSP ekwiwalentu za udział w działaniach ratowniczych i szkoleniach do czasu podjęcia nowej uchwały. Przepis art. 15 u.o.s.p. wprowadził korzystniejsze zasady przyznawania ekwiwalentu. Ponadto, zarówno w art. 15 u.o.s.p., jak i w art. 28 ustawy o ochronie przeciwpożarowej istnieje tożsama merytoryczna podstawa do ustalenia przez radę gminy wysokości ekwiwalentu. Pomimo więc uchylenia przepisu art. 28 ustawy o ochronie przeciwpożarowej nie doszło do uchylenia normy prawnej, albowiem zachowane zostało uprawnienie rady gminy do ustalenia w drodze uchwały ekwiwalentu dla strażaków OSP oraz utrzymano zasadniczą treść podstawy materialno-prawnej, która zawarta została w nowym akcie prawnym. Burmistrz zwrócił też uwagę, że świadczenia dla strażaków są ekwiwalentem który ustaliła Rada stosownie do posiadanych przez Miasto środków finansowych. Dlatego sugerowanie podjęcia uchwały z mocą wsteczną jest ingerencją Skarżącego w kompetencje organu stanowiącego gminy. Rada Miejska przed podjęciem przedmiotowej uchwały winna poczynić rozeznanie czy Miasto posiada środki finansowe na wypłatę ekwiwalentu. Oznacza to, że ekwiwalent określony w art. 15 nie jest obligatoryjny i to rada decyduje czy posiada wystarczające środki aby go sfinansować. Po analizie możliwości finansowych, to rada decyduje również czy nadać uchwale moc wsteczną czy też nie. Możliwość wstecznej mocy obowiązującej uchwały ma charakter wyjątkowy. Odnosząc się zaś do niesporządzenia uzasadnienia uchwały Burmistrz podniósł, że uzasadnienie sporządza podmiot podejmujący inicjatywę uchwałodawczą zgodnie ze statutem Gminy Miasta Dębica, przedkładając radzie projekt uchwały (§11 ust 5 statutu), które to zawiera motywy jej podjęcia. Sama zaś uchwała nie zawiera w sobie jako jej elementu uzasadnienia. Elementy uchwały zostały bowiem wymienione enumeratywnie w § 25 Statutu Gminy Miasta Dębica. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje: Sąd sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, o czym stanowi art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267). Z kolei, w art. 3 § 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a." mowa jest o tym, jakie formy tej działalności podlegają owej kontroli. I tak, w myśl pkt 5 tej regulacji, są to akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Wedle art. 147 § 1 P.p.s.a., jeśli sąd uwzględni skargę na tego rodzaju uchwałę bądź też inny akt organu jednostki samorządu terytorialnego, ale podjęty w sprawach z zakresu administracji publicznej, wówczas stwierdza nieważność przedmiotu kontroli w całości lub w części albo stwierdza, że został on wydany z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jego nieważności. To ostatnie unormowanie należy odczytywać łącznie z art. 91 ust. 1 i ust. 4 u.s.g. W świetle bowiem tych ostatnich przepisów, uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, z tym, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza jej nieważności, ograniczając się do wskazania, że wydana została z naruszeniem prawa. Jako

takie istotne uchybienie w orzecznictwie sądowym uznawane jest naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał [np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z 24.01.2025 r. III OSK 6510/21]. Ze skargą w niniejszej sprawie wystąpił Prokurator Rejonowy w Dębicy. Jak stanowi art. 8 § 1 P.p.s.a., prokurator może wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, jak też właśnie wnieść skargę, jeżeli według jego oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują mu prawa strony. Również art. 50 § 1 P.p.s.a. przyznaje prokuratorowi wprost prawo do złożenia skargi. Zgodnie z kolei z art. 70 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.), jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wniosek o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego. Tym samym, legitymacja Prokuratora w niniejszej sprawie nie mogła budzić wątpliwości. Podstawę materialnoprawną skarżonej uchwały stanowiły unormowania zawarte w art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.o.s.p. Mają one następującą treść: Strażak ratownik OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu, otrzymuje, niezależnie od otrzymywanego wynagrodzenia, ekwiwalent pieniężny (ust. 1); Wysokość ekwiwalentu pieniężnego ustala, nie rzadziej niż raz na 2 lata, właściwa rada gminy w drodze uchwały. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego nie może przekraczać 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego, naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Ekwiwalent pieniężny jest wypłacany z budżetu właściwej gminy (ust. 2). Rada w § 1 uchwały ustaliła stawkę ekwiwalentu w wysokości 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto "dla członka ochotniczej straży pożarnej za udział w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu, ustalanego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłaszanego raz na kwartał w Dzienniku Urzędowym Monitor Polski na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego, naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej."

W § 2 Rada wskazała, że traci moc uchwała Rady Miejskiej w Dębicy z dnia 19 grudnia 2008 r. nr XXV/383/08 w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla członków Ochotniczych Straży Pożarnych. Wykonanie uchwały powierzone zostało w jej § 3 Burmistrzowi Miasta Dębicy. Z kolei w § 4 uchwały podano, że wchodzi ona w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego. Zgodnie z art. 40 ust. 1 u.s.g., na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Jak z kolei stanowi art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Ponadto, w świetle art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Każde działanie organu władzy publicznej musi zatem mieć oparcie w obowiązującym prawie. Nadto, przepis ustawy ustanawiający upoważnienie do wydania aktu organu jednostki samorządu terytorialnego podlega ścisłej wykładni językowej i nie może prowadzić do objęcia zakresem upoważnienia materii w nim niewymienionych. Niedopuszczalne jest więc pomijanie materii przekazanej organowi, regulowanie kwestii nieprzekazanych do takiego uregulowania czy też modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu. Organ jednostki samorządu terytorialnego nie ma więc prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego w sposób, który nie oddaje precyzyjnie treści upoważnienia ustawowego. Unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie ustawowe należy uznać za naruszenie normy upoważniającej, a więc warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego. Wykroczenie to jest istotnym naruszeniem prawa, skutkującym nieważnością uchwały w całości bądź w części. Należy jeszcze wskazać na brzmienie § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), stosowanego do aktów prawa miejscowego z mocy § 143 tego rozporządzenia, według którego, przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Zdaniem Sądu, zaskarżona uchwała jest dotknięta istotnymi naruszeniami prawa uzasadniającym stwierdzenie jej nieważności w całości. W pierwszej kolejności należy podnieść niezauważoną przez skarżącego Prokuratora kwestię, iż Rada ustaliła w § 1 podjętej

uchwały stawkę ekwiwalentu dla członka ochotniczej straży pożarnej w sytuacji, gdy świadczenie to - w myśl cytowanego wyżej art. 15 ust. 1 u.o.s.p. kierowane jest do strażaka ratownika OSP. W świetle brzmienia innych regulacji powołanej ustawy, nie są to jednak pojęcia tożsame. Jak bowiem stanowi art. 1 ust. 3 u.o.s.p., ochotnicze straże pożarne zrzeszają członków ochotniczych straży pożarnych, zwanych dalej "strażakami OSP". Natomiast, wedle art. 8 u.o.s.p., "strażakiem ratownikiem OSP" jest strażak OSP, który uprawniony jest do udziału w działaniach ratowniczych i akcjach ratowniczych, spełniając wyszczególnione w tym przepisie warunki. Ustawa posługuje się więc obydwojema wskazanymi wyżej nazwami, nadając im jednocześnie dane brzmienie. Rozróżnia więc te pojęcia. W jej świetle, sformułowanie strażak ratownik OSP jest węższe od sformułowania członka ochotniczych straży pożarnych. Tym samym, objęta skargą uchwała rozszerza - w sposób nieuprawniony - krąg osób, na rzecz których przyznany zostaje ekwiwalent. W konsekwencji, zaskarżona uchwała wychodzi poza zakres podmiotowy regulacji przekazanej radom gmin na podstawie ustawy kompetencyjnej i przyznaje uprawnienia grupie członków OSP, której uprawnień nie przyznaje ustawa. Ponadto, nieuprawnione zdaniem Sądu, było zawarcie w § 2 kwestionowanej uchwały postanowienia o utracie mocy poprzednio obowiązującej uchwały Rady tj. z 19 grudnia 2008 r. nr XZXV/383/08 dotyczącej regulującej kwestię ekwiwalentu. Ten ostatni akt podjęty został na podstawie ustawy z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2002 r. poz. 147, Nr 1229 ze zm.), której art. 28 przewidywał prawo członka ochotniczej straży pożarnej - który uczestniczył w działaniu ratowniczym lub szkoleniu ratowniczym organizowanym przez Państwową Straż Pożarną lub gminę - do ekwiwalentu pieniężnego. Z dniem 1 stycznia 2022 r. weszła w życie ustawa z dnia 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych. Upoważniła ona radę gminy do ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu. Unormowanie żart. 38 pkt 12 tego aktu uchyliło wskazany wyżej art. 28 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, a nastąpiło to z dniem wejścia w życie powołanej ustawy o ochotniczych strażach pożarnych. W art. 48 u.o.s.p. podano, że uchwały, o których mowa w art. 15 ust. 2, podejmuje się po raz pierwszy w terminie do dnia 30 czerwca 2022 r. Brak jest natomiast takich przepisów przejściowych, które dawałyby podstawę do tego, by uchwały dotyczące przedmiotowego ekwiwalentu, a wydane na podstawie uchylonego, wskazanego wyżej art. 28, pozostawały w mocy. W tym miejscu należy podnieść, że według § 32 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, jeżeli uchyla się ustawę, na podstawie której wydano akt wykonawczy, albo uchyla się przepis ustawy upoważniający do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą odpowiednio z dniem wejścia w życie ustawy uchylającej albo z dniem wejścia w życie przepisu uchylającego upoważnienie do wydania tego aktu. Unormowanie to, z mocy § 143 Zasad techniki prawodawczej ma zastosowanie także do projektów aktów prawa miejscowego. Uwzględniając więc powyższe należy przyjąć, jak słusznie wskazał Prokurator w złożonej skardze, że uchwała Rady Miejskiej w Dębicy z 19 grudnia 2008 r. nr XXV/383/08 utraciła swoją moc obowiązującą z 1 stycznia 2022 r., a zatem z dniem wejścia w życie ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych, bowiem wtedy uchylony został przepis ustawy upoważniający do wydania takiego aktu prawa miejscowego (tj. art. 28). Jeśli więc wskazana wyżej uchwała Rady Miejskiej w Dębicy z 19 grudnia 2008 r. w dniu podjęcia zaskarżonej uchwały tj. 13 czerwca 2022 r. nie obowiązywała już, to brak było podstaw prawnych do wskazywania przez Radę, że traci ona moc. Treść § 2 kwestionowanej uchwały narusza więc istotnie prawo, bowiem wskazuje, że uchwała z 19 grudnia 2008 r. obowiązywała do dnia 12 czerwca 2022 r. w sytuacji, gdy utraciła moc wcześniej, bo 1 stycznia 2022 r. Rację ma też Prokurator w zakresie zakwestionowania braku nadania przyjętej uchwale wstecznej mocy obowiązującej. Jak już wyżej podano, zgodnie z art. 48 u.o.s.p., uchwały dotyczące ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego podejmuje się po raz pierwszy w terminie do dnia 30 czerwca 2022 r. W warunkach niniejszej sprawy nastąpiło to 13 czerwca 2022 r. Zatem od dnia 1 stycznia 2022 r. strażak ratownik OSP miał przewidziane ustawą o ochotniczych strażach pożarnych prawo do ekwiwalentu pieniężnego, jednak nie obowiązywała już uchwała, na podstawie której świadczenie to było mu wypłacane, a nie podjęto jeszcze aż do 13 czerwca 2022 r. uchwały ustalającej stawkę tego świadczenia. W ten sposób powstała pewna luka czasowa w zakresie prawnej możliwości otrzymania przez strażaka ratownika OSP ekwiwalentu pieniężnego. Aby ją usunąć konieczne było, zdaniem Prokuratora, ale też Sądu, nadanie nowoprzyjętej uchwale tj. z dnia 13 czerwca 2022 r. wstecznej mocy obowiązującej tzn. od 1 stycznia 2022 r. Generalnie, wobec brzmienia art. 4 ust. 1 u.o.a.n., akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzą w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Według zaś art. 4 ust. 2 u.o.a.n., w uzasadnionych przypadkach akty normatywne, z zastrzeżeniem ust. 3, mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni, a jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, dniem wejścia w życie może być dzień ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym. W art. 5 u.o.a.n., ustawodawca zastrzegł jednocześnie, że przepisy art. 4 nie wyłączają możliwości nadania

aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Przepis ten przewiduje więc regulację szczególną, mogącą mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych. W ocenie Sądu, taka właśnie zaistniała w uwarunkowaniach niniejszej sprawy, gdzie rozwiązaniem, które zapewnia możliwość wypłaty ekwiwalentu pieniężnego strażakom ratownikom OSP od dnia 1 czerwca 2022 r. jest retroaktywność aktu normatywnego tj. objętego skargą aktu prawa miejscowego. Jako nieprawidłowe zaś w takiej sytuacji należało uznać przyjęcie przez Radę fikcji w zakresie obowiązywania poprzedniej uchwały Rady w tym przedmiocie w sytuacji, gdy została ona usunięta z obrotu prawnego wraz z przepisem zawierającym upoważnienie ustawowe do jej wydania. Z tych względów, data wejścia w życie uchwały została w jej § 4 podana w sposób niewłaściwy. Datą tą nie powinien być upływ 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego a 1 stycznia 2022 r. Natomiast jeśli chodzi o zarzut Prokuratora dotyczący braku posiadania przez skarżoną uchwałę uzasadnienia, to w ocenie Sądu, nie jest on uzasadniony. Przepisy ustawy o samorządzie gminnym, jak też te zawarte w ustawie o ochotniczych strażach pożarnych, które stały się podstawą podjęcia skarżonej uchwały nie przewidują wymogu, by uchwała rady gminy musiała posiadać uzasadnienie. Wprawdzie w orzecznictwie sądowym niejednokrotnie zwraca się uwagę na potrzebę motywowania przez radę zajętego stanowiska, jednak potrzeba ta zawsze związana jest z przedmiotem uchwały i tym, czy motywy te mają znaczenie dla jej kontroli czy to przez organ nadzoru czy to przez sąd administracyjny. Chodzi bowiem o to, aby kontrola ta była rzeczywista, a nie iluzoryczna. Jak podniósł Burmistrz Dębicy, Statut Gminy Miasta Dębica w § 25 ust. 2 wskazuje jakie elementy winna zawierać uchwała Rady i nie ma wśród nich wymienionego uzasadnienia. Uzasadnienie natomiast, wskazujące zasadność proponowanych zapisów powinien zawierać projekt uchwały, o czym stanowi § 11 ust. 5 powyższego Statutu. W przedstawionych Sądowi aktach sprawy znajduje się dołączone do projektu uchwały, której niniejsza sprawa dotyczy, uzasadnienie - powołujące się na brzmienie art. 15 u.o.s.p. Uznając wskazany zarzut Prokuratora jako nietrafny Sąd miał na względzie powołany brak ustawowego wymogu zawierania przez skarżoną uchwałę uzasadnienia, okoliczność, że radni głosujący nad jej projektem dysponowali dołączonym do niego uzasadnieniem oraz fakt, że konieczność przyjęcia przedmiotowej uchwały wynikała z art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Przy czym, powyższy przepis podaje tylko górną granicę ustalanego ekwiwalentu, zaś faktycznie przyjmowana wysokość niewątpliwie wiąże się z możliwościami finansowymi konkretnej gminy. Dlatego też w tego rodzaju sytuacji nie istnieje potrzeba przedstawiania jakichś szerszych wywodów odnośnie do treści przyjmowanych zapisów. Najistotniejszej jest to, że osoby, które rozstrzygnięcie to przyjmowały miały wiedzę co do przyczyn powyższego, a ten warunek został w niniejszej sprawie spełniony, na co już wskazano. Z powodów podanych wyżej stwierdzono nieważność zaskarżonej uchwały w całości. Stwierdzając bowiem istotne naruszenie prawa w przypadku jej § 1, § 2 oraz § 4, w obrocie prawnym nie mógł pozostać § 3, powierzający wykonanie uchwały Burmistrzowi Miasta Dębicy, a zatem będący w ścisłym związku z § 1. Podstawę wyroku stanowił art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 91 ust. 1 u.s.g.